

Ulvehyl og hodeløs kakling

POLARISERING: Aftenbladets kommentator Harald Birkevold omtaler i en kommentar 17. februar «Ulv, diesel og lykkelige høns». Hans hovedpoeng synes å være å kritisere polarisering og livsfjerne holdninger. Birkevold selv bidrar imidlertid til begge deler.

Morten Tønnessen
Professor i filosofi (UIS) og medlem av Rådet for dyreetikk

Birkevold har helt rett i at polariseringen i rovdyrdebatten er uheldig, noe som har resultert i liten grad av forståelse for motpartens anliggender. Jeg stusser likevel ved at han velger å omtale «rovdyrlobbyens» ønske om vern av ulv som «ekstremt», på linje med Senterungdommens nullvisjon for ulv i Norge. Den høylytte rovdyrlobbyen synes ifølge journalisten «at store rovdyr er viktigere enn levende bygder». Birkevold, som i kommentaren konkluderer med at vi ikke trenger å velge mellom ulv og sau, bør vel ha fått med seg at mange i det store flertallet som ønsker ulv og andre rovdyr i Norge samtidig er engasjerte tilhengere av levende bygder? Med sine karikerte karakteristikk bygger Birkevold her opp om en videre polarisering av rovdyrdebatten.

Det blir ikke bedre når høns blir temaet. Her presterer Birkevold, som altså er motstander av ekstreme, livsfjerne holdninger, å stille spørsmål ved om vi virkelig kan vite om høns er lykkelige eller ikke. «Kyllingers sjelsliv er nok fortsatt en lukket bok for oss», skriver journalisten. Han ser da bort fra flere tiår med forskning innen dyrevelferd (og blander også sammen begrepene «høns» og «kylling», og eggproduksjon og slaktekyllingproduksjon). Det er ingen faglig tvil om at bytte av slaktekyllingrase til en mindre hurtigvoksende rase er bra for dyrevelferden – og bidrar til lykkeligere kyllinger. Her er faktisk den normale butikk-kyllingen ekstrem.

Birkevolds løsningsforslag i denne sammenhengen er heller ikke betryggende, men snarere ekstremt. Han setter nemlig sin lit til at det snart vil bli mulig «å manipulere fram kyllinger som ikke har hjerne i det hele tatt». Det bidrar med respekt å melde til en fordumming av debatten om husdyravl og dyrevelferd, og gir ikke uttrykk for sunne holdninger verken til biologi eller vår behandling av dyr.

Gammeldags argument, Tina Bru!

Sidsel Hatleskog
Miljøingeniør, Stavanger

POLITIKK: Kjære olje- og energiminister Tina Bru. Vet du ikke hvor helt 80-talls argumentet ditt er om at «dersom Norge ikke produserer olje og gass, vil andre gjøre det?» (Aftenblad-intervju 13. februar)

Da rensing av industriens utslipp til luft og vann skulle på plass utover 1970- og 1980-tallet, var det nettopp «de andre slipper ut mer enn oss» o.l. som i tidlig fase ble brukt av en rekke industriselskap. Vel og merke de som ikke var proaktive! Skal vi nå i dag bare peke på «de andre» – på nytt? Kanskje vil slik holdning i dag også hindre oss i å se og å handle rett.

Nytorget – «kommunen og de» har bestemt

BYUTVIKLING: En pallepark kommuniserer verdier som samskaping og innbyggermedvirkning, men var parken bare symbolpolitikk?

Ingeborg Kvame
Styreleder i BKFR
(Bildende Kunstneres Forening Rogaland)

Nytorget med sin sentrale plassering i Stavanger sentrum skal, etter mange års neglisjering, endelig rustes opp. Det skal bli et kulturtorg og navet i kulturaksen mellom Stavanger Øst og sentrum.

Jugendhuset på Nytorget har i lang tid vært et sted for kunst. Rogaland kunstsenter har hatt sine lokaler her i 40 år, og i 10 år har det huset kunstnerdrevet galleri (Trykk 17 og Studio 17). Tidligere har også Kunstsikolen i Rogaland og Grafisk verksted hatt sin adresse her.

Medvirkning

Flertallspartiene gikk nylig ut med sine planer for Nytorget. For fremtidens kulturtorg vil de ironisk nok bytte ut godt etablerte og seriøse aktører innenfor kunst med Mediebyen. 14. september 2020 vedtok Stavanger bystyre Kommuneplanens samfunnsdel 2020–2034. Et av planens hovedmoment omhandler medvirkning. Stavanger skal være en samskapningskommune. Ikke lenger et «kommunen og de», men et «kommunen og vi». Planen er visualisert med et trekløver, der «kommunen og vi» er stilken i trekløvet som har bladene «grønn spydspiss», «regionmotoren» og «gode hverdagsliv». Med dette trekløvet skal vi bygge fellesskap.

Det klinger godt, men hvordan blir det praktisert? For utviklingen av Nytorget begynte det godt. Stavanger utvikling KF ble bedt om å utarbeide en mulighetsstudie for Nytorget, en mulighetsstudie som skulle involvere dialog med berørte parter for å sikre at alle ble hørt. Ord som samskaping og innbyggermedvirkning har vært flittig brukt. Arkitektkonkurranse ble arrangert, og det ble oppført

en midlertidig pallepark tegnet av et arkitektkontor i Oslo.

Må sannsynligvis flytte

En pallepark kommuniserer verdier som samskaping og innbyggermedvirkning, men var parken bare symbolpolitikk? Rogaland Kunstsenter har blitt forespeilet at de sannsynligvis må flytte fra sine lokaler, men de har også fått lovnader om å bli både hørt og inkludert i dialog om mulighetsstudien. Stavanger utvikling KF rakk aldri å inkludere Rogaland kunstsenter i dette arbeidet, for allerede før den bestilte mulighetsstudien var ferdigstilt og levert gikk flertallspartiene ut i mediene med deres planer for Nytorget.

Samtidig fikk kommuneadministrasjonen beskjed om å finne nye lokaler til kunstsenteret. Flertallspartiene operer her på en måte som er strid med den overordnede kommuneplanen de selv har gått inn for. De hogger ned stilken i

det trekløvet som skal bygge fellesskapet. Her er ikke lenger noen «kommunen og vi». «Kommunen og de» har bestemt, og tilliten til flertallspartiene er svekket.

Må involveres

Skal Stavanger være et «kommunen og vi» i utviklingen av Nytorget som et «kulturtorg» midt i «kulturaksen», må også kunstsenteret og kunstmiljøet, som har hatt sitt tilholdssted der i flere tiår, kjenne seg involvert i prosessen. Nå sitter vi med en følelse av å ha blitt dolket i ryggen og skubba ut av dansen. Vi er glad for at kunstsenteret har fått lovord om at de skal få nye sentrumsnære lokaler, som tilsvarer og oppfyller de behovene kunstsenteret har i dag. Men hvordan kan vi stole på dette når flertallspartiene bevisst bruker «kommunen og de» som taktikk for å få gjennomslag for sin politikk?

«Nå sitter Rogaland Kunstsenter med en følelse av å ha blitt dolket i ryggen og skubba ut av dansen», skriver Ingeborg Kvame.

📷 JAN INGE HAGA

Store og små i sandnesskolen krever en forklaring

Helge Kristoffersen
Hovedtillitsvalgt Sandnes kommune,
Norsk lektorlag

POLITIKK: Reiser du med toget er det forbudt å trekke i nødbremsen uten at det er alvorlig fare. I Sandnes-politikken trekker posisjonen i den økonomiske nødbremsen og sørger for et overskudd på over 100 millioner. Nå forventer Sandnes-skolen «bot og bedring», samt skikkelig satsing.

5. november melder Aftenbladet at det skal kuttes 40 millioner i skolebudsjettet for 2021. Årsak er dramatisk fall i inntekter. Når årsregnskapet gjøres opp melder Aftenbladet, den 16. februar, at

overskuddet er på 144 millioner. Positive nyheter kommer sjelden med slik en bismak.

Sandnes-skolen skal spare og jobber mer effektivt. Alle er enige om at det er best for alle å få bukt ned unødvendig pengebruk. Men nødbremsen fra i høst med ytterligere titalls millioner, kunne vi faktisk vært spart for. Med litt bedre kontroll på økonomien hadde vi som jobber i Sandnes-skolen, sluppet våkenetter med bekymringer for elevenes framtid. Ledere og tillitsvalgte har gått på endeløse møter for å finne de minst hjerteskjærende og minst urettferdige kuttene. Å bli servert i februar et overskudd kan oppfattes som ei spyttklyse i

ansiktet. Store og små i sandnesskolen krever en forklaring!

I et budsjett vet vi som er hovedtillitsvalgte at alle penger er ikke like. Budsjett og kostnader skal holdes over flere år. Det er grunn til å sette alvorlige spørsmålstegn ved økonomistyringen når en bremses så kraftig at hele «toget» rister og alle kjenner utrygghet. Nå vil alle i skolen ha «business as usual».

Som hovedtillitsvalgt i Norsk Lektorlag ber jeg om at sandnesskolen umiddelbart får klar beskjed om å gå tilbake til «vanlig» spareplan. En unnskyldning er på sin plass, og en forklaring hadde hjulpet alle.